



Ypatingas reiškinys nutiko Salzane 1517 metais. Kunigas buvo skubiai pašauktas nunešti Viatiką prie mirties atsidūrusiam sunkiam ligoniui. Oras ir dienos metas nebuvo tinkamas procesijai surengti, todėl kunigą lydėjo tik vienas patarnautojas. Prie Musono upės, slėnyje, ganėsi asilai. Jie atsigręžė į maldingą grupelę ir priėję prie kunigo priklausė, paskui lydėjo Švenčiausiąjį Sakramentą iki ligonio namų, ten dar kartą priklausė. Palaukė kunigo ir lydėdami jį sugrįžo į savo ganyklą.



Bažnyčia, dedikuota šv. Baltramiejui, kurioje yra išlikusi stebuklą vaizduojanti freska



Šv. popiežiaus Pijaus X muziejus Salzane, išsaugojęs daug relikvijų, dokumentų, suvenyrų ir kitų vertingų daiktų, turįs puikią jo paties padovanotų prabangių arnotų ir stulų kolekciją



Gian Maria Lepsky freska šv. Baltramiejaus bažnyčioje

Kai šv. Ignacas Lojola ir jo bičiuliai 1536 metais stabtelėjo Venecijoje ir gretimuose miestuose laukdami laivo į Šventąją Žemę, jie kelias dienas praleido vyskupo pilyje Stigliane ir turėjo progą susipažinti ir patys įsitikinti stebuklu, aprašytu Dievo tarno Simono Rodrigeso, SJ. Jis pasakoja: „Kartą vienas kunigas, vardu Lorencas, buvo skubos tvarka iškviestas suteikti Šventąjį Viatiką mirties patale esančiam ligoniui. Jis gyveno vakariniame parapijos pakraštyje tarp Zeminianos ir Brianos. Metų laikas ir paros metas nebuvo tinkami didelei palydai, tad kunigas pasiėmė tik vieną patarnautoją. Prie Musono upės, dar vadinamos Cime, jie pamatė paupyje besiganančius asilus. Keli asilai pažvelgė į mažąją grupelę, priėjo arčiau ir priklausė pagarbino Švenčiausiąjį Sakramentą, lydėjo

jį visą kelią iki pat ligonio namų, ten dar kartą priklausė, o paskui kartu su tėvu Lorencu grįžo į ganyklą... Šį atsitikimą senoliai pasakoja savo vaikiaičiams, o kunigai katechezės pamokose – parapijietėms.“ Šį stebuklą mini bolandistai, tėvas Lorenzo Maria Gerola II libro per tutti (1870), tėvas Beccaro Vicino al Gesu, tėvas Sanna Solaro, SJ, leidinyje apie Eucharistijos stebuklus, įvykusius Italijoje.

Apie šį stebuklą buvo kalbama

Milano Eucharistiniame kongrese, norėta jam skirti dėmesio ir Venecijos kongrese, kaip matyti iš 1897 metų susirašinėjimo, saugomo parapijos archyve. Šį epizodą rasime ir Nicolò Orlandino *Jėzaus Draugijos istorijoje*, kurią 1615 m. Bolonijoje išleido Bartolomeo Zanetti. Šią istoriją mums perdavė Dievo tarnas

Simonas Rodriguesas, eruditas, miręs Lisabonoje 1579 m. liepos 15 d. su šventumo kvapšniu. Šį dokumentą arkivyskupija papildė pastaba apie tiesioginį stebuklo liudininką, nurodė jo vardą. Tai padeda geriau nustatyti stebuklo datą. T. Lorencas buvo Salzano bažnyčios kapelionas nuo 1517 m. rugpjūčio; arkivyskupas jį paskyrė, kad padėtų parapijos klebonui spręsti administravimo problemas (klebono pareigas iki maždaug 1550 metų ėjo Pranciškus Artuzas). Galima daryti išvadą, kad stebuklas įvyko 1517 metais, o tėvas Rodriguesas tikriausiai yra kalbėjęs su kunigu Artuzu ir galėjo susipažinti su stebuklo tyrimo protokolais, surašytais kompetentingų to meto institucijų.